

kun har faa Kreditorer, hvis Fordringer forfalde med længere Mellemrum, vil det oftere kunne stille sig som tvivlsomt, om han kan siges at have standset sine Betalinger. En Fordring kan vistnok være af en saadan Betydning og Besskaffenhed, at det kan være be rettiget i Skyldnerens Regtelse af at betale denne enkelte Fordring at se en Standsning af hans Betalinger, men dette vil dog høre til Undtagelserne. I Almindelighed vil Regtelsen af at betale en enkelt Fordring ikke kunne anses for afgjørende, og Regelen i § 43 vil saaledes let blive uden Betydning overfor Handlende, som kun med længere Mellemrum have Noget at udbetale. Udfastet har derfor efter den norske Konkurslovs Exempel, som Supplement til den i § 43 givne Hovedregel, i § 44, optaget den Bestemmelse, at naar en Handlende efter gennem Beskikkelse at være opfordret til at betale uimodsaagt eller bevist forfalden Gjæld, som ikke er sikret ved tilstrækkeligt Pant, udlader at gjøre dette i mere end 14 Dage efter Beskikkelsen, kan den Fordringshaver, som har iværksat Paakravet, fordre Boet taget under Konkursbehandling, hvilken Ret dog ikke kan benyttes i længere Tid end 14 Dage efter Udløbet af ovennævnte Frist. En lignende Bestemmelse har ogsaa den svenske Konkurslov af 18de Septbr. 1862 § 4. I den sidstnævnte er Fristen fastsat til 8 Dage, medens den norske Konkurslovs § 5 giver Skyldneren en Frist af 30 Dage.

Det er blevet paastaet, at der ogsaa, naar Skyldneren ikke er Handlende, burde tillægges Fordringshaverne Ret til at fordre Konkursbehandling paa Grund af Betalingernes Standsning. Som Grund herfor har man navnlig anført, at det under Nutidens Forhold altid vil være muligt for Enhver, som kan tilbyde Sikkerhed, at skaffe Penge, og at Ingen derfor behøver at standse sine Betalinger, før hans Bo er insolvent. Man har derhos gjort gjældende, at Begrebet „Handlende“ ikke lader sig bestemme ved nogen skarp Grændse; hvorledes Grændsen end drages, vil det nødvendigvis stille sig saaledes, at der udenfor Begrebet vil falde Mange, som i en større eller mindre Grad befatte sig med Spekulation og indlade sig paa Forretninger

af samme Karakter som den egentlige Handel, ligesom det endelig fremhæves, at det, saaledes som Forholdene have udviklet sig, er nødvendigt for de fleste Haandværkere ogsaa at drive nogen Handel, at Landmænd ofte selv maa forehle deres Produkter, og saaledes tillige maa være Fabrikanter, hvorved Grændsen mellem de egentlige Handlende samt Fabrikanter og Andre end mere udvikles. Uagtet det Anførte er der dog neppe Anledning til at betragte Betalingernes Standsning som en tilstrækkelig Grund til Konkursbehandling udenfor det Tilfælde, at Skyldneren er Handlende. At en virkelig solvent Mand i Almindelighed vil kunne skaffe Penge og saaledes ikke vil behøve at standse sine Betalinger, gjælder ikke i samme Grad om Andre som om Handlende. Den Ikkehandlende Landmanden eller Haandværkeren især udenfor de større Stæder eller disses Nærhed er ofte lidet bekendt udenfor en snever Kreds og mangler ogsaa ofte fornøden Indsigt til paa en forstandig Maade at benytte Kreditmidlerne. Han vil derfor ofte ikke kunne reise Penge, undtagen ialfald paa ødelæggende Vilkaar, og den Omstændighed, at han ikke vil det, men foretrækker at lade Fordringshaveren søge Betaling ad Rettens Vej, er dog ingen Grund til, at han skal underkastes Ulemperne ved en Konkursbehandling. At der aabnes en lettere Udgang til at faae en Handlendes Bo taget under Konkursbehandling, og at der herved lægges en afgjørende Vægt paa Betalingernes Standsning, er naturligt begrundet i den Betydning, den Handlendes Kredit har for hans Virksomhed, og i den Omstændighed, at det, naar Krediten er borte, er nødvendigt at kunne gribe raff og hurtigt ind for at modvirke en Fortsættelse af Forretningen, som kun kan bidrage til yderligere at forværre Skyldnerens Stilling. Men denne Betragtning finder ingen Anvendelse, naar Skyldneren ikke er Handlende, og i saa Fald bør Konkursbehandling derfor kun finde Sted, naar der er ført Bevis for hans Insolvents. Selv om Følgen heraf skulde blive, at han vedblev at være raadig over sit Bo i nogen Tid, efterat dets Insolvents var indtraadt, vilde der ikke heraf kunne opstaa saa betydeligt